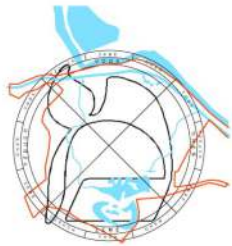

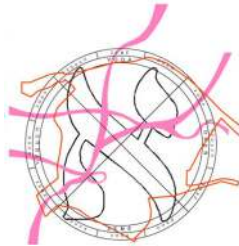
Sedm bran k přírodě Litovelského Pomoraví

brána VODNÍ

brána POETICKÁ

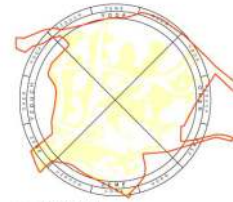
brána VĚTRNÁ

brána POUTNICKÁ

brána OHŇOVÁ

brána SLUNEČNÍ

Galerie v přírodě

Úvod

Vítejte v „Domě přírody Litovelského Pomoraví“ a vydejte se vycházkovým okruhem lužní krajinou umocněnou autorskými díly předních českých výtvarníků.

Krátce po roce 1989 se zrodil sen vytvořit v Horce nad Moravou areál, který by byl věnovaný přírodě mezi městy Olomouc a Mohelnice: Chráněné krajinné oblasti Litovelského Pomoraví. Tato idea pracovníků Sluňákova – centra ekologických aktivit města Olomouce, o.p.s. se téměř po 25 letech příprav, složitých jednání a postupných prací na realizaci uskutečnila. Nakonec celou koncepci areálu přijala Agentura ochrany přírody a krajiny ČR (AOPK) pro „Dům přírody Litovelského Pomoraví“ (DPLP) v rámci svého programu „Dům přírody“. Vnější expozice je založena jako komponovaná krajina, zvyrazňující vztah člověka a přírody lužních lesů.

Návštěvníci se zde mohou projít po vycházkovém okruhu (délka prohlídky je asi hodina a půl) v okolí nízkoenergetického domu, který byl postaven v roce 2007 (Projekt architekti, hlavní cena Grand Prix architektů 2007 a Cena ministra životního prostředí 2007) jako sídlo vzdělávací instituce Sluňákov – centrum ekologických aktivit města Olomouc, o.p.s. Stavba domu byla financována Státním fondem životního prostředí ČR a Statutárním městem Olomouc. Sluňákov rozvíjí společenskou diskusi o problémech životního prostředí, realizuje výukové programy pro děti, poskytuje turistům informace o místní přírodě a nabízí jim také ubytování nebo prostory pro semináře či společenské oslavy. Vycházkový okruh vede krajinou, která ještě v roce 2001 měla podobu podmáčeného pole. Sluňákov postupně proměňoval toto místo do podoby zdejší přírodě blízkého parku. Na celé ploše se v dávných dobách rozkládal rybník, nyní zde vznikly nově tůně. V jejich okolí byly založeny louky a vysázena Venendaalská alej a drobné druhově pestré lesní porosty. Postupně tak návštěvníci v území spatří pět typických biotopů krajiny Litovelského Pomoraví: (1) *tekoucí vody* v již existujícím ramenu řeky

Moravy — Mlýnském potoku, v potoku Častavě a v nově vytvořeném potoku napájejícím zdejší vodní plochy, (2) *stojaté vody* v mnoha nově vytvořených tůních, (3) nově založený *lužní lesík*, (4) *nivní louky* a v okolí areálu (5) *lidská sídla*, která od nepaměti zakládali a obývali lidé v okolí řeky Moravy. Unikátní obsahová koncepce DPLP vznikala na základě ideového návrhu „Sedm bran k tajemstvím přírody Litovelského Pomoraví“ lidí ze Sluňákova. Realizace projektu byla zahájena AOPK v roce 2012 a pro veřejnost byl DPLP zpřístupněn 20. září 2014. Již existující „areál ekologických aktivit“ z krajinářského hlediska obhájil a drobně upravil zahradní architekt Zdeněk Sendler, ve spolupráci s autory budoucích děl a zástupci AOPK. Na vycházkovém okruhu s celou řadou drobných staveb a hravých míst vznikla *místa setkání*, která jako své unikátní umělecké počiny vymysleli a realizovali čeští výtvarníci. Podobu vnitřní expozice v nízkoenergetické budově, která teprve čeká na svou realizaci, navrhla skupina grafiků ze studia KULTIVAR.

Vzniklá autorská díla posilují genius loci zdejšího místa. Smyslem expozice je umocnění prožitku lidí z procházky zdejší přírodou a krajinou. Záměrně komponovaná krajina je poctou přírodě, kterou lidé obývají nebo ji navštěvují. Snaží se být ukázkou toho, že lidé mohou přírodu obohacovat a zvládají umění, jak zkrášlit pobývání v ní. Vede návštěvníky k porozumění zásadnímu významu řeky pro zdejší krajinu a také životy lidí. Krajina vždy ovlivňovala místo a způsob zakládání obcí, byla podstatným pramenem pro jejich historickou a kulturní výjimečnost.

Rajská zahrada rostlin a živočichů Františka Skály, Sluneční hora Miloše Šejna, Lesní chrám Miloslava Fekara a Ohniště zlaté spirály Marcela Hubáčka jsou vyjádřením vztahu těchto autorů ke světu. Díla jsou úzce propojena s autorským čtením krajiny, kterou obohacují. Všechny stavby jsou zcela unikátní a mluví k návštěvníkům odlišným výrazovým jazykem. Přesto mají cosi společného: umožňují osobní cestu do vlastního nitra a zároveň jeho otevření se okolnímu světu. Lidé si mohou všechna místa setkání užít jako meditativní prostory a zároveň se propojit pomocí vyhlídek s okolní krajinou. Vnímaví pozorovatelé tak mohou prožít jakoby pozapomenutý odvěký příběh úzkého propojení lidí s hravou povahou přírodních živlů.

Daleko od sebe a přesto svým způsobem propojené jsou stavby Rajské zahrady rostlin a živočichů

a Sluneční hory. Obě tato umělecká díla v sobě ukrývají mnoho detailů. Lodní paluba v podobě zahrady je příběhem krásy a otevřenosti pro vnímání okolního světa. Vše je zde přímo na dosah, jen se dívat, dotýkat a vnímat svět plný barevnosti, vůní, zvuků, tvarů, nápadů, hravosti. Hora a její nitro vytváří srdce celého areálu, s mnoha významy, s odkazy na svět dávných krajin naplněných příběhy, které jsou nám všem něčím blízké, ale zároveň se ukrývají za celou řadou vzájemně propletených osudů člověka zabydlujícího svět mezi nebem a zemí. Miloslav Fekar pak citlivě provázal obě tyto stavby s domem i okolní krajinou, obohatil areál drobnými hravými prvky umocňujícími prožitek setkávání se s přírodou, vytvořil mosty, které zvýrazňují propojenost lidských smyslů a přírodních živlů a vnímavě reagoval svým Lesním chrámem v podobě přírodní učebny na vzdělávací program areálu. Ohniště Marcela Hubáčka pak umocňuje reflexi celé poutě areálem, jeho spirála vyzývá k uvědomění si přesahu lidských životů, k opakované návštěvě, k nalézání dalších a dalších možných podob vnímání zdejší krajiny.

Expozice zároveň významově komunikuje s podobným pokusem o komponovanou krajinu v podobě romantického parku v Litovelském Pomoraví, v okolí Nových Zámků, severně od Litovle. Zde na přelomu osmnáctého a devatenáctého století vytvořili tehdejší majitelé panství Lichtensteinové přírodě blízký park s celou řadou drobných romantických staveb, které umocňovaly prožitek lidí pobývajících v okolí zdejšího zámku. Obelisk, uměle dotvořená jeskyně Podkova, Rytířská síň, Chrám přátelství a Čertův most, to vše propojené soustavou pěšin vedoucích loukami a lesy mezi vodními plochami — s lázněmi a rybářským domkem — do esteticky krásné a také ekonomicky fungující krajiny. Tento záměr byl realizován stejnými autory a ve stejné době jako rozsáhlejší, zachovalejší a známější park v Lednicko-Valtickém areálu.

Areál vybízí ke klidnému a tichému pobytu, k odpočinku, k užití si pobytu ve světě, který není vytvořen na virtuálních internetových sítích. Návštěvníci nejsou zahlceni informacemi, ale mohou vnímat náhlé probouzení svých smyslů a obohatit své prožitky o intenzivní intimní setkání s přírodou.

V tomto textu neobjevíte fotografie již hotových autorských zastavení, najdete zde však fotografie

modelů, které pracím na stavbách předcházely, a fotografie jejich realizace tak, jak je již nyní nikdo nespatří. Vydejte se za jejich současnou podobou přímo do krajiny.

Vstupte do Domu přírody Litovelského Pomoraví. Zastavte se tam, kde budete chtít. Vnímejte přírodu. Po svém. Paul Gauguin vyslovil: „Vezměte si z přírody to, o čem jste před ní snili.“ Možná při své pouti krajinou získáte pocit, že se vám v některých místech cosi nabízí. Objevte si místo, kde vám bude dobře. Porozhlédněte se po krajině, zalezte si do sebe, k sobě. A prožívejte, hmatejte, čichejte, poslouchajte, vnímejte.

Třeba zaslechnete píseň Andreje Šebana, která vás bude doprovázet na cestě areálem tam a zase zpátky: „Mám takový sen, kterým přes den bývám. Mám takový sen, kterým noc je živá. Skrývám se v něm, odhalený snem, krásou a vůněmi stvořený. Hraji takovou hru, která ve stínu bývá. Hraji takovou hru, sem tam, bez pravidla. Kostka i hráč, figurko skákej, co jsem to zač, čím stvořený? Dům, pec ... dům, pec ... dům, pec ... peřina.“

Lod', hora, chrám, oheň. Osvěcuje Nitro. Vytvářejí Domov. Lužní les. Řeka. Země a voda, vítr, oheň. Já i Ty. Jedno jsme. Dům přírody.

Rajská zahrada rostlin a živočichů — František Skála

František Skála říká: „Rajskou zahradu je možno vnímat jako monumentální sochu lodi v krajině nesoucí v sobě vnější i vnitřní obsahy. Je to forma rustikální architektury odkazující zvenčí svým tvarem a použitým materiálem k tereziánským cihlovým fortifikacím nebo antickým ruinám.

Uvnitř skrývá atmosféru zastaveného času, středomořských klášterů a zároveň má nepřímou vazbu na hanácké zemědělské usedlosti s podloubím a prosté venkovské dvorky s estetikou kutilství. Zahrada je především příjemné místo stvořené pro radost. Pro radost z vnímání prostoru, zvuku a světla, rozjímání a zastavení času. Pro radost z pozorování materiálů, proporcí, barev, rostlin a živočichů, kteří tuto zahradu přirozeně zabydlují. Zahrada je určena k rozjímání.”

Stavba byla realizována podle autora modelu, za jeho trvalé fyzické účasti a spolupráce, jako otevřený tvůrčí proces, schopný reagovat v zájmu naplnění vize na momentální situaci. Bez zásadního použití počítače a současných technologií, aby upozornila na nezastupitelnost přírodních materiálů, ruční práce a drobné nepřesnosti jako nositele života.

Kresba Rajské zahrady od Františka Skály v době, kdy ještě měla obdélníkový tvar a měla být umístěna za místním hřbitovem. Na stěně jedna z původně zamýšlených fresek.

František Skála

Do svých šesti let vyrůstal v klášteře, později jako dítě ulice na periferii Prahy. Nejvíce ho formovaly každoroční prázdniny ve spustlé zahradě dědečkovy vily na Opavsku a pozdější pobyty v bulharské přímořské divočině. Od osmdesátých let se uchyluje s rodinou do soukromí svého statku, kde se pokouší žít mimo komunikační běsnění. Ke své práci používá vše, co mu odhalí svou skrytou kvalitu. Má důvěrný vztah ke krajině a jeho nejdelší pěší cesta vedla v roce 1993 do Benátek, kde reprezentoval Českou republiku na Bienále umění.

*Více o jeho tvorbě se můžete dozvědět na:
www.frantaskala.com*

Rajská zahrada rostlin a živočichů — fotografie modelu

Rajská zahrada rostlin a živočichů — fotografie z realizace

Lesní chrám — Miloslav Fekar

*Jedny z prvních vizualizací
Lesního chrámu*

Miloslav Fekar o svém díle říká, že je to „splněný dětský sen o navštěvování chrámu ukrytého v lese, který je zasvěcen přírodě a vztahu k ní. Má připomínat křehkost vztahů, které ji utvářejí. Podobou tohoto chrámu se zabírám dlouhodobě. Konstrukce chrámu odkazuje na žebrové konstrukce lodí.”

Lesní chrám z dubových sloupů je místem, které vypráví o putování Slunce. Od východu po západ, od světla až po tmu, od zrození po smrt. Na podlaze vyhlídkového koše je umístěn obrazec poukazující k síle Slunce. Uvnitř chrámu je kruh tvořený čtyřmi lavicemi. Lze v nich rozpoznat čtyři roční období, čtyři světové strany, čtyři přírodní živly, podle data narození lze zkoumat svou povahu, najít

přiřazené stromy dle keltského Stromosledu, zvířata sluňákovského i klasického zvěrokruhu. Vertikální tyče ukazují pozici letního a zimního slunovratu a rovnodennosti. Chrám slouží jednak jako přírodní učebna, jako pozorovatelna okolí a také je to místo určené k relaxaci v objektu zasvěcenému přírodě.

Mimo objekt chrámu pracoval Miloslav Fekar i s dalšími objekty v areálu. Mostky zasvěcené živlům ohně, vody, země, větru a smyslům čichu, sluchu, hmatu, zraku, chuti, přes které vnímáme a snažíme se pochopit naše okolí. Dále zde instaloval řadu objektů, které mají přiblížit rozmanitost přírody – dřevin, zvuků, pohybu, toku vody atd. Objekty mobiliáře jsou

obohaceny o tajné — šifrované — vzkazy v podobě Braillova písma. Nejsou druhotně určené pro slepé, ale právě naopak pro vidící, co nechtějí vidět skutečnost.

Miloslav Fekar

Miloslav Fekar se narodil v nedalekých Hranicích na Moravě. V krajině Moravské brány, na předělu mezi rovinatou Hanou a Oderskou vrchovinou. Tato skutečnost se silně vryla do jeho uvažování o přírodě a vnímání krajiny. Na jeho vztah k přírodě měli velký vliv babička a dědeček žijící na vesnici. U nich nacházel vztah k půdě, řemeslu, zvířatům, k sečení kosou, rytí zahrádky, pálení slivovice, ale také se učil trpělivosti, zklidnění a pokoře k životu v blízkosti přírody. Jako kluk měl představy, že s nimi půjde společně někam do přírodního chrámu v krásném lese.

Takové místo pak vytvořil pro návštěvníky Domu přírody Litovelského Pomoraví. Využil při tom zkušenosti ze svých volných výtvarných prací v prostoru, ze spolupráce s architekty, kdy vytvářel originální mobiliář různých parků a zahrad. Inspiraci čerpal i ze spolupráce s divadelníky, z vlastní tvorby scén a animací. Navázal na spolupráci s Projektil architekty při výstavbě nízkoenergetického domu pro Sluňákov a oživil svými mostky i hravými instalacemi okolí domu i celý prostor expozice Domu přírody Litovelského Pomoraví. Jeho nejvýraznějšími realizacemi jsou lesopark v Jablonci nad Nisou, objekty v předzámčí v Hranicích na Moravě, objekt ve městě Voorburg v Holandsku. V současné době žije a pracuje v Bezměrově u Kroměříže.

Více o jeho tvorbě se můžete dozvědět na:
www.fekar.com/milos

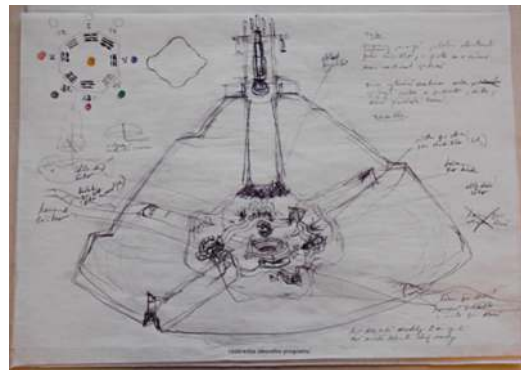
Lesní chrám — fotografie modelu a z realizace

Sluneční hora — Miloš Šejn

Miloš Šejn říká o své hoře: „Sluneční hora je umělý krajinný útvar vybízející k zastavení, snění, pronikání do přítomí jejího nitra, vystoupení na travnatý vrchol.“ Hora je oživována protékajícím potokem, přičemž vnitřní labyrintické přístupové chodby vedou k jeskyni se studnou a řadou míst a objektů, určených k nejrozličnějším způsobům rozhovorů. Nad vodní hladinou studnice a nad vrcholem celé hory jsou zavěšeny dva zvony, vnitřní, věnovaný zemi a vodě, a vnější, odkazující ke slunci a větru. Z vrcholu je možné se rozhlédnout po okolí historické krajiny Pomoraví. Prostory hory pak umožňují prožít

nejrozličnější smyslové kontakty, k nimž dopomáhá procházení, zastavení, sezení nebo ležení. Veškeré umělecké ztvárnění, objekty, náznaky obrazů na stěnách, světelné odlesky, zrcadlení, tma, přítomí a oslepující světlo nabízejí, aby trvání dotyků lidského těla s nimi poskytlo zcela zásadní vizuální, hmatové, sluchové, čichové, chuťové a další zkušenosti. Na délce času pobytu zde je závislá intenzita prožitku. Místa pro stání jsou skutečně nabídnutými lůžky pro chodidla člověka, lidská záda skutečně korespondují s tvarem kamene. Přítomí, tma, vlhkost, chlad, šumění pramene, pableskující odrazy světla, tušení

První kresba Sluneční hory od Miloše Šejna

i mnohonásobná echa – to vše má sílu vést návštěvníka zpět do vlastního dětství i dětství světa.

Ideový obsah hory pak nejlépe vyjadřuje soupis jednotlivých míst směrem od západního vstupu přes jeskyni po výstup severovýchodní chodbou: Luční brána, Místo prvních rozhovorů červeného jaspisu, Zelené opření, Černé zrcadlo, Růženínové srdce / Studniční zvon, Křeslo snění, Lože zářivé noci, Slunečné pokleknutí, Místa pro prst, Místo tichého stání, Chalcedonový hlas, Křišťálové čelo, Nika země / Nika vod / Nika ohně / Nika větru, Klenba ametystu, Lesní brána, Sluneční zvon. Sluneční hora je horou otázek, které člověka napadají: Kdo jsem, co dělám, kam směřuji?.

Miloš Šejn

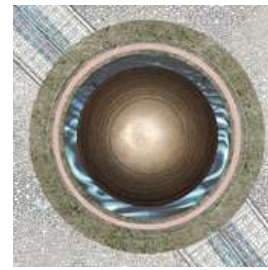
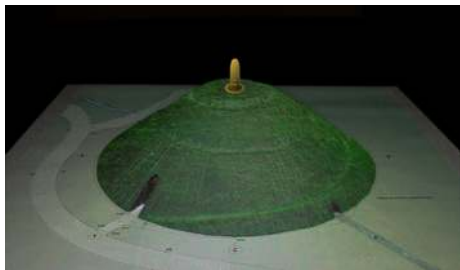
Na svých častých pochůzkách krajinou se Miloš Šejn zajímal také o objekty, které dotvářely podobu barokních komponovaných krajin. K tomu četl díla romantiků, jako je například Novalis. Zajímal se o jeskyně přirozené i umělé (grotty). Zdály se mu sny o návratu do známých míst. Své prožitky potom přenesl do své práce pro přírodní galerii. V počátku zde navrhl celou řadu intervencí. Nakonec se realizovala hlavní myšlenka, která měla podobu umělé hory s jeskyní. Příprava na její realizaci trvala přes čtyři roky. Člověk je v této hoře snů v těsném až intimním kontaktu se zemí. V centru hory je studna naplňována vodou z místního potůčku. Je to srdce hory ... a vlastně srdce celého areálu. K životu jej probouzejí zvuky zvonů. Idea zvonu nad vodní hladinou Miloše Šejna provází již od doby jeho projektu pro Prokopské údolí v Praze. Autor vzpomíná na dětskou

říkanku, která jej fascinovala: Hou, hou krávy jdou, nesou mlíčko pod vodou. Důležitou inspirací byla i scéna z Kurosawova filmu Rašomon, kde umírajícího chlapce služebné zachraňují křičením do studně a tak přivolávají jeho duši, která se spojuje se zemí, zpět k životu.

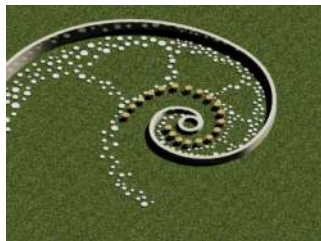
Rodák z Jablonce nad Nisou žije v Jičíně, jeho ateliérem je však výlučně krajina. Český ráj, Podýjí, Krkonoše, Šumava, také však Itálie, Francie, Švédsko nebo Island. Na poutích divočinou i historickými krajinami, do kterých vepsal své touhy člověk, putoval, sbíral, fotografoval, maloval, kreslil a psal zároveň... Došel až na Sluňákov a uskutečnil zde místo okouzlené jeho životními prožitky a sny.

*Více o jeho tvorbě se můžete dozvědět na:
www.sejn.cz*

Sluneční hora — fotografie modelu a z realizace

Ohniště zlaté spirály — Marcel Hubáček

Vizualizace tvaru ohniště.

Ohniště obkroužené kamennou zdí s půdorysem ve tvaru „Zlatého řezu“. U ohniště lze na kamenné zdi sedět, postupně se zeď zvyšuje a na jejím konci roste strom, jako symbol sepětí života s ohněm, s životním teplem. Rozhovory, příběhy, zpěvy a tance lze rozšířit o uvědomění si svého sepětí s přírodou. Tento pocit umocňuje právě spirála, jejíž tvar vidíme nejen kolem sebe, ale často také u rostlin, živočichů a dokonce ve strukturách Vesmíru.

Marcel Hubáček říká: „Oheň provází lidstvo od nepaměti. Teprve tehdy, když člověk poznal tajemství ohně a byl schopen ho použít, se stává člověkem v pravém slova smyslu. Oheň se stává součástí všech rituálů, posvátných obřadů a iniciačních procesů. A podvědomě si ho každý nese v sobě. Jako by si skrytě uvědomoval, že oheň byl na jeho počátku a bude i na jeho konci. Pohled do ohně je jeden z nejúžasnějších zážitků, které můžeme zažít. I proto se dnes rádi vracíme k ohni jako symbolu našeho propojení s přírodou a universem. A ohniště se stává jakýmsi posvátným místem novodobého rituálu stvoření na jedné a zániku na druhé straně. Dochází k transformaci a vzniku nové energie, vzniku nové skutečnosti. A proto ohniště ve tvaru zlaté spirály, která je sama symbolem života a jeho expanze, ještě umocňuje tuto energii proměny a věčného koloběhu hmoty a vědomí. Oheň, který je v samém středu spirály, evokuje v malém mléčnou dráhu a potvrzuje stálé opakování se mikrokosmu v makrokosmu (jak nahoře, tak dole).“

Marcel Hubáček

Bydlí na Želechovických pasekách uvnitř starého domu se stodolou u Želechovic nad Dřevnicí. Zde se věnuje malování, ale také tvorbě soch a plastik. Materiál a inspiraci k tvorbě sbírá na svých toulkách přírodou a po světě. Malování je pro něj jedním ze způsobů, jak dosáhnout vnitřního klidu. Říká o sobě, že není pravý umělec, ale spíše pozorovatel a sběrač: „Je to určitý druh meditace. Nechci dělat umění pro umění, co mě zajímá, je samotný proces tvorby, který by se měl stát cílem a způsobem naplnění. Protože nemám pocit, že jsem ‚já‘ něco vytvořil, tak ‚své‘ věci nepodepisuji.“

Jako olomoucký rodák měl vždy blízko k lidem ze Sluňákova a tak se ujal realizace ohniště a přístřešku na keramické pece, které zde vzniknou metodou experimentální archeologie.

*Více o jeho tvorbě se můžete dozvědět na:
www.marcelhubacek.sweb.cz*

Ohniště — fotografie modelu a z realizace

Areál přírodní galerie – vnější expozice DPLP — projektovali jako celek ve složitých časových podmínkách Projektil architekti, kteří jsou také autory nízkoenergetického domu, ve kterém je umístěna recepce DPLP, prostory pro veřejnost, učebny, jídelna s kuchyní a ubytování pro školní děti, turisty a účastníky seminářů. Za stavbu nízkoenergetického domu pro sídlo Sluňákova – centra ekologických aktivit města Olomouce, o.p.s. obdrželi v roce 2007 hlavní cenu Grand Prix Architektů a také cenu Ministra životního prostředí, v roce 2010 hlavní cenu v soutěži „O stavbu s ekologickým přínosem“. Autorem úprav zeleně v areálu DPLP je zahradní architekt Zdeněk Sendler. Projekt Dům přírody Litovelského Pomoraví navazuje na ideu interpretace místní krajiny „Sedm bran k přírodě Litovelského Pomoraví“ Michala Bartoše a na práci architekta, malíře a grafika Tomáše Lampara, který je výrazným tvůrcem mnoha přípravných studií k celému území.

Petr Lešek (Projektil)

Zdeněk Sendler (zeleň)

Tomáš Lampar (přípravné studie)

Stezka vedoucí kolem uměleckých instalací je obohacena tematicky zaměřenými mosty a mobiliárem Kouzelného lesa z dílny Miloslava Fekara. Marcel Hubáček je autorem přístřešku pro budoucí keramické pece. Vlastní pece budou vytvořeny podle návrhu archeologa Filipa Šrámka v rámci experimentální archeologie na základě nálezů z Olomouce – Neředína.

Stavební práce a podporu umělcům měla na starost firma COMMODUM spol. s r.o. Investorem „Domu přírody Litovelské Pomoraví“ v rámci programu „Dům přírody“ je Agentura ochrany přírody a krajiny ČR. Výstavba byla spolufinancována z Evropského fondu pro regionální rozvoj v rámci Operačního programu Životní prostředí.

Lenka Šoltysová (AOPK)

Petr Štencl (COMMODUM spol. s r.o.)

Více informací:

Agentura ochrany přírody a krajiny ČR:

www.ochranaprirody.cz

Projektíl architekti: www.projektil.cz

Tomáš Lampar: www.lampar.cz

Sluňákov: www.slunakov.cz

Příprava a realizace projektu:

Idea projektu: Michal Bartoš (Sluňákov).

Přípravné studie: Sluňákov, Tomáš Lampar, KULTIVAR design studio.

Generální projektant DPLP: Projektil architekti, s.r.o.

Investor projektu DPLP: Agentura ochrany přírody a krajiny ČR, garant projektu Lenka Šoltysová.

Realizace stavby: COMMODUM spol. s r.o., manažer projektu Petr Štencel, stavbu řídil Tomáš Kubala a Zdeněk Ryšánek.

Technický dozor investora: IDOP Olomouc, a.s., Martin Janeček. KULTIVAR.

Rajská zahrada rostlin a živočichů: autor František Skála

Poděkování především Lacovi Kováčovi za dlouholetou nenahraditelnou spolupráci a také Stanovi

Marcinovi, oběma za jejich řemeslnou poctivost a vzácné vcítění do autorských záměrů. Ivanu

Dronovi za výdrž. Dále spolupracovali: dubové sloupy a schody, krmítko pro ptáky — F. A. Skála.

Kovářské práce — Jiří Baťa. Kamenné patky a hlavice — Jiří Olt. Kašna — Cyril Hančil. Slévačské

práce — ateliér ?. Vacek. Tesaný trám — Patrik Fojt. Okna — Martin Kubelka. Koncepce zeleně a

zahradnické práce — Jiří Sádlo a Ondřej Fous. Instalátérské práce — Radek Novák. Elektřina — Josef

Tománek. Technická spolupráce — Luděk Dvořák.

Sluneční hora (průměr základny 32 m, výška 12 m): autor Miloš Šejn

Na realizaci se podíleli: Petr Rudolf Manoušek & ROYALEJSBOUTS – zvony, Rastislav Jacko, Jan Kačer,

Zuzana Kačerová a GRANIT LIPNICE s.r.o. / Dolní město – těžba a zpracování žul a pískovců – práce

sochařské. Realizaci podpořili: Vápenka Vitoul s.r.o. v Mladči – kameny do portálů; SKLÁRNA A

MINIPIVOVAR NOVOSAD & SYN HARRACHOV s.r.o. – skleněné hmoty; Luboš Bláha – BLAHA MINERALS,

Dvůr Králové nad Labem – minerály. Všem patří vřelý dík. Poděkování náleží též Zbyňku Zedníčkovi,

jednateli lomu Kamenná – Granit Zedníček s.r.o., Michalu Nárovcovi, vedoucímu lomu Soutěsky,

specializovanému na čedič – WEISS spol. s r. o., Josefu Votrubcovi za jaspisy a acháty z Votrubcova

lomu na Kozákově a Kracíkovu lomu v Doubravici. Součástí realizace jsou barevné hlíny a křemičité

slévarenské písky z Rudického lomu u Blanska, středověké strusky po těžbě stříbra z údolí potoku Vrchlice u Kutné Hory, křemeny z Bílé skály v Krkonoších, kořeny a větve olší z bezprostředního okolí stavby hory a další kameny, polodrahokamy a jiné ingredience ze vzdálenějších provincií.

Lesní chrám a Kouzelný les (výška vyhlídkové roviny – 5,5 m): autor Miloslav Fekar

Zvukové spolupráce Zdeněk Závodný, literární spolupráce Vladimír Fekar, konzultace a podpora Petra Fekarová, pomocné práce s instalací Pavel Straka, spolupráce na stavbě Tomáš Kubala.

Ohniště zlaté spirály: autor Marcel Hubáček

Pomoc při realizaci: Marek Hubáček, Václav Gába, Stanislaw Miczek a Petr Kráčmar.

Poděkování za pomoc s prosazením projektu: Statutární město Olomouc (Jan Holpuch, Martin Novotný, správní a dozorčí rada o.p.s. Sluňákov), Olomoucký kraj (Martin Tesařík, Miroslav Petřík).

Cena projektu přírodní galerie: 50 milionů korun, Cena Informačního střediska CHKO Litovelské Pomoraví Šargoun: 15 milionů korun. Vše financováno z grantu EU, 10 % MŽP ČR.

Navštivte **Informační středisko CHKO Litovelské Pomoraví v lokalitě Šargoun** nedaleko Litovle, expozici o včelách a úly v interiérech a zahradě navrhl a zrealizoval **Robert Smolík**.

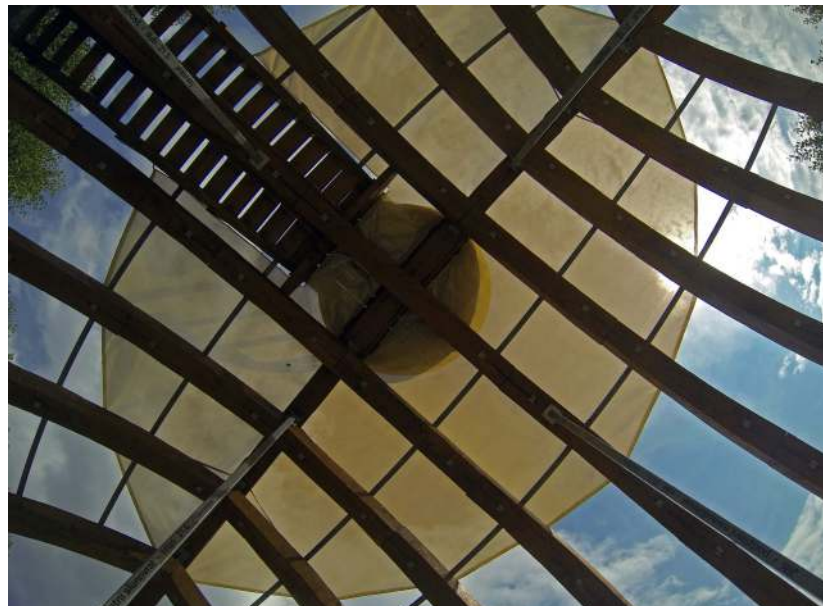

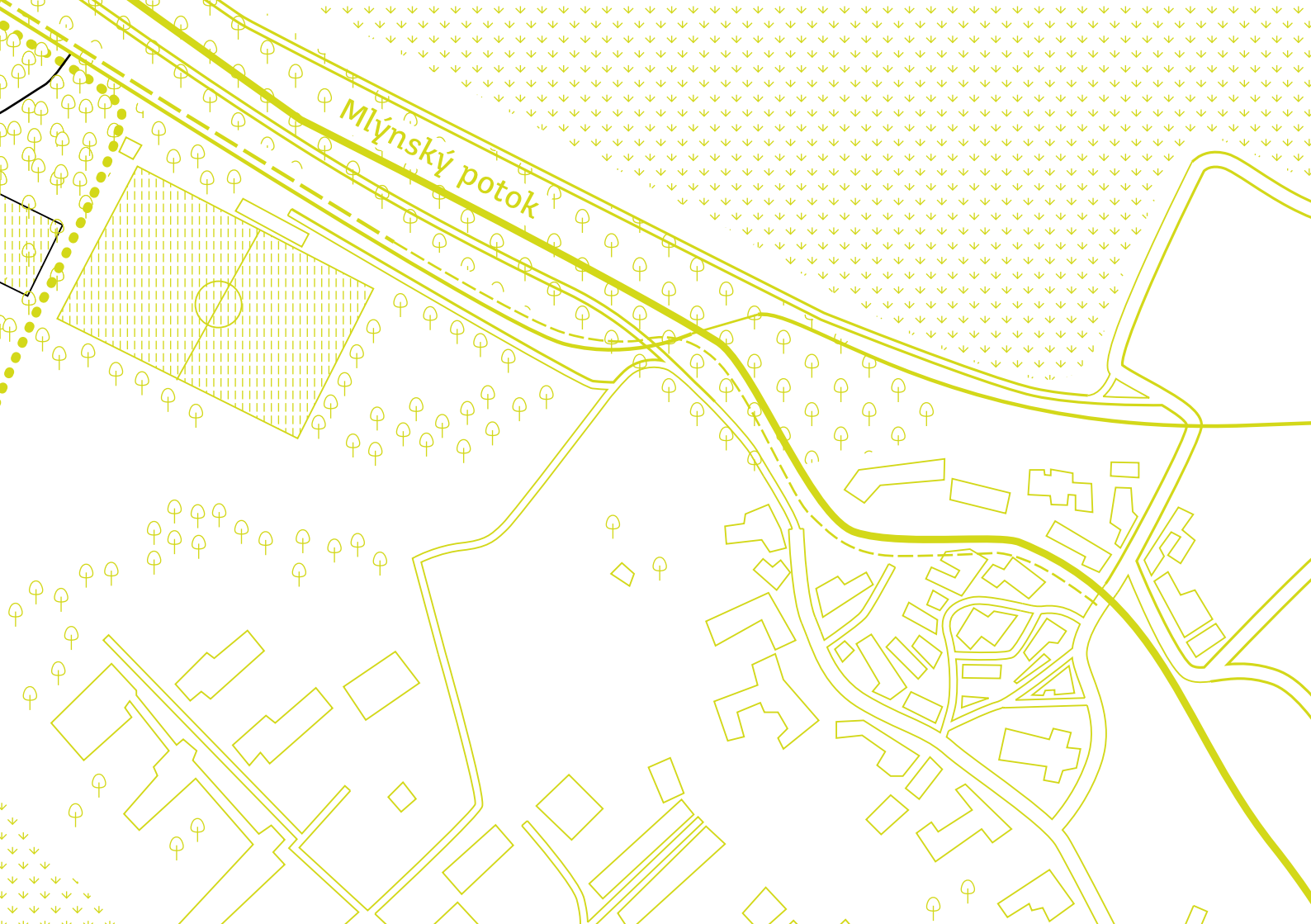
AGENTURA OCHRANY PŘÍRODY
A KRAJINY ČESKÉ REPUBLIKY

Projektil

1. vydání

Úvodní text, editor: Mgr. Michal Bartoš, Ph.D.

Výtvarné náměty, ilustrace, úprava textů: autoři výtvarných děl

Jazyková korektura: Mgr. Zdenka Štefanidesová, Mgr. Jana Malinová

Odborná korektura: Mgr. Michal Bartoš, Ph.D.

Fotografie: archiv Sluňákova, Mgr. Michal Bartoš, Ph.D.,

Olomoucký deník — Jiří Kopáč, autoři výtvarných děl

Grafika a sazba: New Signum, s.r.o. dle grafického manuálu Sluňákova
(design studio KULTIVAR)

www.slunakov.cz

Ministerstvo životního prostředí
České republiky

Tento projekt je podpořen z Programu švýcarsko-české spolupráce.

Supported by a grant from Switzerland through the Swiss Contribution to the enlarged European Union.